

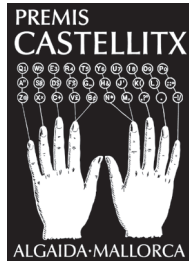
Gabriel Florit Ferrer

Aquí tens la barcella

*Rosa d'Or de la Pau de Narració Curta
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1990

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-1990-N-R-0087-0056

© del text: Gabriel Florit Ferrer

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2013

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Gabriel Florit Ferrer

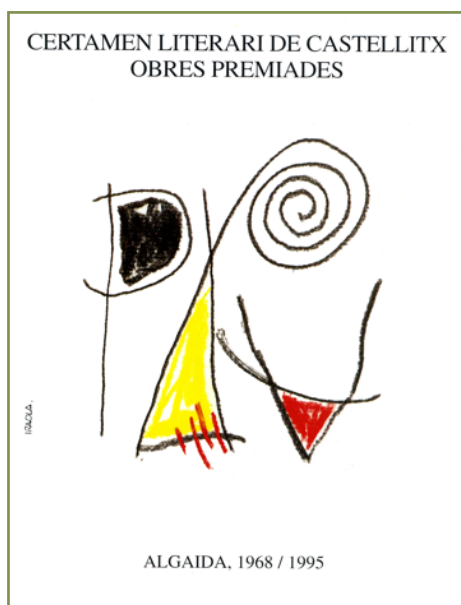
Aquí tens la barcella

*Rosa d'Or de la Pau de Narració Curta
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1990

L'any 1990 el Certamen Literari es convocà sota la denominació *XVI Certamen de Poesia i Prosa i el XII Concurs de Poesia Popular (Glosats) amb motiu de la Festa de Santa Maria de la Pau de Castellitx*. Es presentaren un total de vint-i-cinc treballs que foren valorats pel Jurat format per Josep Maria Llompart, Gabriel Janer Manilla i Llorenç Capellà Fornés.

La narració *Aquí tens la barcella* de Gabriel Florit Ferrer fou publicada per primera vegada al recull *Certamen Literari de Castellitx. Obres premiades 1968/1995* (Algaida: Ajuntament d'Algaida, 1995).

La il·lustració de la coberta del volum que recull les obres guardonades als Premis Castellitx entre el 1968 i el 1995 és de Paco Iraola.

Aquí tens la barcella

FEIA UNA VINTENA D'ANYS, MÉS o manco, que aquell tros de bossot de Borbó anomenat Felip V, aconsellat per tota una colla de gent de molt altes mires, mal lletats tots ells plegats, deia, Déu meu, havien decidit manar, ordenar, decretar, ai!, que Catalunya, Mallorca i tot Crist qui alena fossin, des d'aquell dia i per sempre més, una reial finca castellana.

Bé. Això passa, sovint. Qualcú et diu: «Tot allò meu és meu, i tot allò teu, també és meu...!». I, au, has de callar. Cops pels morros. Bots a la lluna. I, ja ho tens compost, Jordi, ara ja t'hi pots bolcar.

Bé, val més callar, que no és per aquí per on va el que us volia contar.

Deia, com provava de fer-vos avinent, aleshores, aquell temps, aquí, a la Reial Vila de Sineu, la meva petita pàtria enmig de La Plana, s'hi donaren uns fets que, per simptomàtics a bastament del nostre posat, fesomia i tarannà, crec que són ben contadors.

Em diuen Jordi Gelabert i Fontcuberta i som el saig de la vila des de jovençà ferm, o sia, ja fa molts d'anys, tuadell! Ha plogut moltes vegades des que em posaren la casaca amb ribets daurats, em donaren aquesta espasa curta amb més osques que un xorrac i el cornetí, mèèèèc!, de fer crides.

Un matí malaltís de novembre, plou-no-plou, després d'haver ben berenat de xulla torrada, camallot i una bona tímbola de vi de rapa a la foganya del celler de Can Font, defora feia un fred que removia les sedes, m'escometé en Joan Fiol, aquell ximplet llepaculs del batle, ben enmig de la plaça Major. Havia corregut, ell, i no podia tornar alè. Així com pogué em féu entendre que el batle volia parlar amb mi tot d'una. Però tot d'una, eh!

Pensau, jo, daixo-daixo, peu rossec, perquè ja són molts d'anys de fer de puta per no haver après a remenar el cul, sí, em vaig acostar a l'Ajuntament, tira-tira, un peu davant l'altre però sense gaire presses. Hi vaig trobar el batle i tots els jurats reunits i amb unes caaaares! Semblava que no havien menjat calent feia vuit dies.

Ja s'ha calat foc a part o banda, vaig pensar jo.

Però no. Res no cremava. Resultava que a la Sala s'havia rebut un escrit amb el segell del virrei, en el qual es manava al batle de Sineu que, amb caràcter de màxima urgència, fes arribar a Ciutat, i concretament a la presència del dit virrei, la «Barcella de bronze de Lo Alt Rei En Jaume II», a fi i efectes de comprovar que la seva capacitat coincidia amb exactitud amb la d'un parell que se n'havien fetes per enviar-les a diversos pobles de la Part Forana. I que, les coses, quan estan ben fetes, hi estan, i foris.

L'esglai generalitzat provenia del fet que, ni el batle ni cap jurat ni un, no tenien la més llunyana idea de la barcella en qüestió, i molt manco d'allà on podria esser, evidentment.

El dit brunzent i fitorador del senyor batle, m'apuntà al pit amb tanta força que quasi em foradà el gipó. Tres botons de llautó se n'anaren a porgar fums...

—«I vós, saig, ¿tampoc no heu sentit a dir res mai d'una barcella de bronze així i així, amb l'escut de la Casa Reial d'Aragó a un costat, i el de la Prima sineuera a l'altre? Eh? L'heu vista a part o banda, qualque pic, eh?».

I jo, així, en fred, mirau, idò no, de tot d'una. Redéu quines cabòries! Oh, quina gent! Però, després d'un instant...

—«Ara que ho deis, senyor batle, em sembla que sí que en tenc una de vista de barcella..., em pareix que aquí dalt, a la sala condem-

nada que en deim, allà on arraconam tot allò que no serveix per a res, i no pot cremar a la foganya...».

—«Uep! Ja m'hi feis content! Això és un home! Apa duis-la aquí a l'acte. Venga! Qué no m'heu sentit? Que faceu via vos he dit...!».

—«Sí, senyor batle».

I, pensau si em vaig posar a córrer, jo. A poc a poc i bona lletra, vaig anar a cercar l'escala de gat i vaig pujar a les golfes. I sí, efectivament, la barcella, el llamp de la barcella, hi era, su-allà. Les òlibes hi havien niuat dedins. Sí, sí, el que sentiu: les òlibes hi havien fet el niu, dins la barcella. Manco mal que ja era buida de butzetes, ella. Ja us podeu imaginar com estava. Quin rosaaaari...! Plena de pols i oliosos excrements d'olibassa pertot arreu. Uns regalims com caramells de sucre cremat... La vaig davallar com vaig poder a la sala de Plenaris. Re-cent-llamps com pesava! I quan em veren arribar, va parèixer que la caixa del pit, la còrpora, se'ls eixamplava una miqueta a tots plegats.

—«Voleu dir que això, és això...?».

—«I jo què sé! M'heu demanat una barcella de bronze i jo vos duc una barcella de bronze...! ¿O no ho és, això, una barcella?».

Idò, sí, va donar-se el cas que sí que ho era aquella, la «Barcella de Lo Alt Rei En Jaume II». Ningú no ho hagués dit, però. El batle, que sabia prou que a mi no em podia manar segons què ni segons de quina manera, i menys davant la gent

—En mancaria d'altra, fotre, que jo som una autoritat, també, uh!—, va fer-me cridar el seu criat, en Joanetxo Fiol, i li féu parar una tauleta de fusta negra amb un domàs vermell, li va fer donar fre-gall i lleixiu pertot arreu a la barcella, i, au, el gran tresor damunt la taula, presidint el plenari com si fos l'Altíssim.

Llavors..., uh, llavors...! Començaren a discutir, i discutir... Va davallar Sant Pere, Sant Pau, el Tractat d'Utrecht, el comte-duc d'Olivares, i tota la borbonia... Semblava que qui manco en sabia, més en deia... Fins i tot un dels jurats, més curt de gambals que la mitjana de la resta i més dolent que els fems de colom, proposà armar una milícia i fer front al virrei...! Bé, ja ho sabeu, sempre n'hi ha un que pixa fora de test a totes les reunions.

Després d'un estira i amolla, llarg, molt llarg, en primera instància es va decidir que no, que d'això d'enviar l'estimada i mai no a bastament ben ponderada barcella, que no, de cap manera, que res de res. I ja ho veurem on es jaurà, en Gelat!

Rallaren gairebé més de tres hores, fins que un, que semblava il·luminat per l'Esperit Sant, va trobar que s'havien de fer dur dinar, la qual cosa va ser decidida a l'acte i per unanimitat absoluta. No hi va haver cap dissident ni un.

Dinaren —dinàrem, que jo també hi vaig arrambar les barres, fotre, enfotrat!— de fideus de llebre amb cogomes de l'uf i fritassa de porquim. Ens ho serviren allà mateix, a la sala de Plenaris; per no perdre temps, deien, imagina't.

Després d'haver dinat, esquit d'aiguardent i ells continuaren la greument seriosa conversa. Ara, panxa plena, va ser més bo de fer arribar a acords puntuals i factibles. Batle i jurats decidiren per pràctica unanimitat —i dic «pràctica» perquè mestre Tomeu Ferriol, com sempre en haver dinat, dormia com una rabassa i donaren el seu vot per afirmatiu—, deia, acordaren:

—«Que l'endemà mateix, amb el carruatge bo i amb na Ruca i na Grisà, les dues mules més ràpides, els jurats Aleix Ferrer i Antoni Gili, portarien en la barcella a Ciutat.

—Que la durien en tot moment ansa per ansa.

—Que no la deixarien de mans en cap situació ni una.

—Que en el termini de temps més curt possible, tornarien a la vila de Si-neu amb la dita barcella, ja ho hem dit: ansa per ansa.

—Que no provassin de tornar sense ella.

—Que, si de cas es torbaven massa a tornar, dins un temps prudencial, serien perseguits i castigats amb molta severitat.

—Que així es manava, així es signava, i així es faria».

I així es féu.

El poble, havent recuperat la memòria de la barcella perquè gent externa ens ho havia refregat pels morros, recuperà d'ipso facto la «Barcella de Lo Alt Rei En Jaume II». Les òlibes restaren sense tan luxós niu. A mi, em feren anar i venir tot lo sant matí i bona part de l'horabaixa. A ca un llamp la timba de truc de la taverna de l'Hostal Vell. I, tira, aquí tens la barcella, Jordi, asseu-t'hi, si et ve de gust.

AQUÍ TENS LA BARCELLA

Que és de ver, eh?, que és per de més, no sabem apreciar el que tenim fins que els de fora casa ens ho festegen.

Sempre ho he dit, jo, això.

Jordi Gelabert i Fontcuberta

Saig de Sineu

Hivern 1741

GABRIEL FLORT FERRER

AQUÍ TENS LA BARCELLA

GABRIEL FLORT FERRER

AQUÍ TENS LA BARCELLA

GABRIEL FLORT FERRER

AQUÍ TENS LA BARCELLA

